Мова – це душа народу.Твір 8 клас

Любов до рідної мови, любов до рідної Батьківщини – невіддільні поняття. Вони споконвіку живуть у людських серцях і притаманні тим, хто шанує історію й культуру власного народу. Дійсно, не було жодного видатного письменника, який би не висловив любові до рідної мови, а також своєї тривоги за її долю. Дійсно, не було жодного поета, який би не покладав на рідну мову найсвітліших надій. Так склалося тому, що кожен митець бачив долю свого народу в майбутньому невіддільною від долі української мови.

Мова – це душа народу. Немовля з перших днів свого існування чує рідну мову від матері, а потім, підростаючи, повторює перші пестливі слова. Це, звичайно, саме ті слова, які промовляла ще за сивої давнини над колискою молода жінка, чимось схожа на матусю. Ці слова сповнені почуттям, ніби квітка нектаром.

Мелодійна та неповторна українська мова ввібрала в себе гомін лісів, полів, рік і морів землі нашої. Слова нашої мови переткані вишневим цвітом, барвінком, калиною.

Українська мовна традиція сягає докняжих далеких часів. За часів Київської Русі наше слово повновладно зазвучало на державному рівні. Потім виникли школи, друкарні, які видавали не лише духовні твори, а й підручники, наукові трактати. Але шлях нашої мови був тернистим. Скільки заборон прийшлося зазнати українській мові, починаючи з часів Петра Першого! У 1863 році один із петербурзьких циркулярів переконував, що «малороссийского языка» взагалі не існує. З ужитку виганялися рідні до болю слова. Російський цар хотів, щоб люди забули, що таке Запорозька Січ, Україна, козак...

XIX століття, означене в історії Європи як століття гуманізму, весни народів, виявилося для українців лютою зимою. Мова вмирала. Діялося це тоді, коли на сторожі духовності народу стояло могутнє слово Тараса Шевченка. Але від народу приховувалися найвищі прояви його духу. До розряду заборонених потрапили твори Івана Франка, Лесі Українки, Івана Нечуя-Левицького, Панаса Мирного.

століття виявилося ще страшнішим. Українське слово бідувало, вмирало з голоду, плакало над страченим, але відроджувалося. І доки народ мав свою мову, його серце завжди оживало, гоїлося, сміялося.

Сьогодні нашій державній мові потрібні не тільки відповідні законодавчі акти, але й наша духовна міць, любов до знань, справедливість, інтелігентність, наша національна самосвідомість.

Поет схвильовано писав про державну мову України:

Вона, як зоря пурпурова,

Що сяє з небесних висот.

І там, де звучить рідна мова,

Живе український народ.

Наша українська мова – це золота скарбниця душі народної, з якої ми виростаємо, якою

живемо й завдяки якій маємо величне право й високу гордість іменуватися народом України.